

UVODNA RIJEČ

Cijenjeni čitaоче,

Posljednji broj *Književnog jezika*, pripremljen za štampanje krajem 1991. godine, objavljen je nešto manje "davne" 1997. godine. Jedini član tadašnje Redakcije dr. H. Vajzović prosljedila ga je stručnoj javnosti sa nadom da se na njemu kao jubilarnom neće stati i uvjerenjem da će njegovo pojavljivanje doprinijeti oživljavanju bosanskohercegovačke lingvističke periodike. Ništa prirodnije ne bi bilo nego da se to desilo. Godine rata su već bile iza nas a jezik je još prije njih postao mjerilo emancipacije naših naroda, ravnopravnosti i demokratskih sloboda. I u bosanskom, i u hrvatskom, i u srpskom standardnom jeziku, svakom za sebe i svima zajedno, imalo se mnogo toga reći, a ni potreba da se to kaže nije bila ništa manja nego prije rata. Nažalost, oni koji su se na jezik najviše pozivali kao na tekovinu koju su podarili svojim narodima i koji su jezik svrstali među najviše nacionalne interese, najmanje su tu potrebu osjećali i malo su učinili da ona bude zadovoljena kada su u pitanju oni drugi, ne samo radnici u oblasti jezika nego i brojni poklonici *lijepje riječi*, zaljubljenici u jezik, oni kojima su publikacije ovakve vrste potreba koja je stajala odmah iza "kruha i vode".

Književni jezik, kao i druge lingvističke publikacije u Bosni i Hercegovini, a to bi se moglo reći i za istraživačke projekte iz ove oblasti, ni do danas nisu dobile adekvatnu materijalnu podršku društvene zajednice. Nekada "moćni" Institut za jezik, afirmirani izdavač lingvističkih publikacija u Bosni i Hercegovini, među kojima i jedinog časopisa *Književni jezik*, sveden je na instituciju skromnih materijalnih mogućnosti. Pa i takav kakav je, čini se da jedini osjeća potrebu "čuvanja obraza" pred naučnom javnošću svijeta. Nastoji da od gašenja spasi ono što je u prošlosti pokrenuo i što je bosanskohercegovačku zajednicu približilo sociokulturnim zajednicama koje ju okružuju. Rezultat tog nastojanja je i ovaj broj *Književnog jezika*.

Institut za jezik nije ni ovom prilikom ostao sam u tom nastojanju. Svestranu podršku je dobio u *Odsjeku za bosanski, hrvatski, srpski jezik Filozofskog fakulteta u Sarajevu*, ali i svih lingvista sa fakulteta na kojima su ova tri standardna jezika nastavni predmeti, posebno *mlađih među njima*. Svi lingvisti su svjesni kakve će posljedice izazvati ova situacija u lingvističkoj nauci kod nas, mlađi vjerovatno više od starijih osjećaju težinu tih posljedica "na vlastitoj koži". Zbog toga su svi spremni učiniti što mogu da *Književnom jeziku*, kao jedinom časopisu za naučna pitanja i kulturu bosanskog, hrvatskog, srpskog jezika, omoguće da se vrati na mjesto koje je imao u toku dvadeset godina svog izlaženja. Njihovi naponi neće dati rezultat koji se očekuje ako im se ne pridruži rijeka poslenika u ovoj oblasti, prije svega nastavnici

jezika u školama, lektori u sredstvima javnog informiranja i izdavačkim kućama, studenti – podrškom ne samo kao čitaoci nego i kao suradnici na oblikovanju i usklađivanju časopisa podjednako sa potrebama nauke i prakse. Autori priloga u ovom broju odrekli su se prava na autorske honorare, članovi Redakcije na uredničke, Institut za jezik je pokrio materijalne troškove. Za sljedeći broj te materijalne troškove trebali bi pokriti prihodi od prodaje. Bilo bi dobro ako bi ovaj broj potakao one koji mogu da kao sponzori ili donatori učine budućnost *Književnog jezika* izvjesnijom. Možda i Ti, cijenjeni čitače, možeš neke od njih podsjetiti na taj dug prema "rodu i jeziku".

Redakcija